

systemudbyder henvises til § 26a og bemærkningerne hertil.

Til forskel fra de hidtil velkendte elektroniske betalingskortsystemer, hvor brugeren får adgang til systemet ved hjælp af et betalingskort, vil brugeren i de systemer, der omhandles i forslaget § 1, stk. 2, skulle legitimere sig med et andet adgangstegn end et betalingskort. Dette kan være en hemmelig kode eller et andet lignende legitimationsmiddel. Som led i den teknologiske udvikling kan man fx. forestille sig, at der udvikles betalingsystemer, hvor legitimationsmidlet er fingeraftryk, eller andre særlige identifikationskendetegn, (øjets iris, stemmegenkendelse mv.), der af sikkerhedsmæssige hensyn anvendes i forbindelse med et eventuelt brugernummer eller lignende. Ligeledes vil der kunne tænkes systemer, hvor kommunikationsudstyret forsynes med kortlæser, og hvor adgangen til systemet udover indtastning af den personlige, hemmelige kode kræver anvendelse af et legitimationskort (chip-kort). I sidste instans vil spørgsmålet, om forholdet er omfattet af stk. 1 eller stk. 2, skulle afgøres på grundlag af en konkret vurdering.

Almindelig brug af telekommunikationssystemer er ikke omfattet af loven, idet der hverken bruges kort eller kode.

Elektroniske betalingsystemer uden betalingskort vil typisk være konstrueret således, at det er muligt uden kontakt med en fysisk person ad elektronisk vej at anvende systemerne i betalingsøjemed, således at brugeren kan foretage betalingsoverførsler, hæve penge, købe eller sælge valuta eller værdipapirer, erhverve varer eller tjenesteydelser eller gennemføre lignende transaktioner.

Visse af lovens bestemmelser er dog ikke egnede til at finde anvendelse på systemer uden betalingskort. De foreslås derfor undtaget og erstattet af særlige regler. Fsv. angår opregningen af de oplysninger, som kortudsteder skal give ved henvendelser – den gældende lovs § 13 - foreslås således en udvidet oplysningspligt for systemer uden betalingskort, jf. nedenfor om forslaget § 26 b.

Det ubetingede kvitteringskrav i den gældende lovs § 15 er for systemer uden betalingskort modificeret ved forslaget § 26 c. En bestemmelse som den gældende lovs § 18, hvorved betalingsmodtager forpligtes til at modtage kontant betaling inden for normal forretningsstid, er ikke fundet hensigtsmæssig for sådanne systemer, der fungerer uden personlig kontakt.

Efter den gældende lovs § 20 må kortudsteders omkostninger ved drift af betalingssystemet ikke pålægges betalingsmodtager. Denne bestemmelse skal ses i lyset af Dankortets dominerende stilling. For-

målet med bestemmelsen er at hindre, at forbrugere, der ikke er kortindehavere, indirekte tvinges til at bidrage til omkostningerne med et betalingssystem gennem forhøjede priser hos betalingsmodtagerne. Der er ikke noget behov for, at den skal udstrækkes til at gælde for systemer uden betalingskort.

Erstatning i forbindelse med misbrug af betalingskort er reguleret i § 21. Bestemmelsen regulerer forhold omkring det fysiske kort, og en tilsvarende regel for misbrug ved systemer uden kort er derfor medtaget i forslaget § 26e med de nødvendige tilretninger.

Den gældende lovs § 22, stk. 2, har til formål at friholde kortindehaver for følgerne af, at manglende eller fejlagtig registrering af betalingstransaktioner forårsaget hos kortudsteder bevirker, at kortindehaver misligholder sine betalingsforpligtelser. Anvendelse af § 22, stk. 2, forudsætter for elektroniske betalingsystemer uden kort, at betalingsmodtager har tilsluttet sig det elektroniske betalingssystem.

Endvidere foreslås det, at § 25 ikke skal finde anvendelse på systemer uden betalingskort, idet bestemmelsen ikke er egnet til systemer, hvor brugeren ikke legitimerer sig ved hjælp af en fysisk genstand.

Endelig er de særlige regler for elektroniske betalingsystemer uden betalingskort samlet i kap. 6a.

Til stk. 3

Betalingskortloven omfatter betalingsystemer med betalingskort, og skelner ikke mellem erhvervsdrivende og ikke-erhvervsdrivende kortindehavere, ligesom den ikke tager hensyn til, om betalingskortet har været anvendt til erhvervsmæssige eller private forhold.

Der er i systemerne uden betalingskort ikke samme behov for beskyttelse, når erhvervsdrivende tilslutter sig systemerne som led i deres erhverv.

Loven er imidlertid ikke begrænset til tilslutningsaftalen og retsforholdet mellem brugeren og systemudbyderen, men skal sikre, at den af loven omfattede anvendelse af systemerne som sådan fungerer betryggende. Ofte er det samme kommunikationsudstyr og kontrolprocedurer mv. der anvendes såvel ved privates som erhvervsdrivendes brug af systemerne.

Forslaget foreskriver derfor i stk. 2, at loven skal gælde for betalingsystemer uden betalingskort, medens undtagelsesbestemmelsen i stk. 3 fastsætter, at erhvervsdrivendes brug af systemerne ikke er omfattet af lovens beskyttelsesregler, når brugerens tilslutning til systemet udelukkende er aftalt med henblik på erhvervsmæssig anvendelse, selv om systemet ikke er et rent erhvervssystem.